

Seurakunta petti ja isä jätti

Lestadiolaisseurakuntien ja muiden herätysliikkeiden toiminta, joissa isyysasioihin liittyy rahankäyttö syntien anteeksiantovälineenä, vaatii kirkolta valtakunnallista selvitystä tekojen laillisuudesta. Kirkon herätysliikkeet eivät voi vuosi toisensa jälkeen piiloutua mielivaltaisiin Raamatun tulkintoihin lahjaretoriikassaan. Lapsen pettäminen on herätysliikkeen hengellistä huliganismia. Se on henkistä väkivaltaa, ja sitä tulee käsitellä yhteiskunnassa kuin mitä tahansa muuta vakavaa väkivaltarikosta. Myös lestadiolaisseurakunnalla on oma vastuu toimia jäsenensä hengellisen elämän ohjaajana ja tukea isää hänen vastuussaan antaa lapselle kuuluva vanhemmuus ja myös täyttää sen läsnäolovelvollisuus. Eikä kuten nyt pojalleni tapahtui erottaa isä lapsestaan seurakuntatoimilla ja vihamielisellä asenteella äitiä ja lasta kohtaan. Lapsi on aina viaton isän ja seurakunnan hänelle langettamaan henkiseen rankaisuun. Rankaisu, jonka isän synnin anteeksianto ja sen tekemättömäksi julistaminen seurakunnassa, mahdollistivat. Anteeksiannon sijasta olisi isälle kerrottava mitä vastuulliseen isyyteen lapsen elämässä sisältyy ja mitkä velvollisuudet häntä odottavat. Hylkääminen ja lapsen elämästä katoaminen kasvattavat lapselle elämän pituisen surutaakan. Esikoislestadiolaiset mahdollistivat tällaisen isän katoamistempun lapseni elämästä anteeksiantotoimillaan ja vihamielisellä asenteellaan seurakunnan ulkopuolisia kohtaan.

Vastuu, jota en ole poikani kanssa päässyt tässä isyysasiassa kohtaamaan, on kaksiulotteinen hyve lestadiolaisseurakunnassa: yksi tapa olla vastuussa pätee seurakuntalaisiin ja toinen tapa sen ulkopuolisiin. Kokemukseni ulkopuolisena on, että epäselvyys vastuunkannossa suojaa niitä, jotka toimivat kelvottomasti omassa seurakunnassaan ja sen ulkopuolella. Minulle se on pelkuruuden peitto – ei vain viattomia lapsia vastaan, joihin nämä teot isyysasioiden yhteydessä kohdistuvat, vaan myös uskossa elävälle ihmiselle itselleen. Uskovainen ihminen ei uskalla kohdata ja arvioida tekojensa arvokkuutta itseään ja muita ihmisiä kohtaan. Hän jättää oman ja lapsensa elämän elämättä. Hän jatkaa vastuutonta vale-elämäänsä seurakunnan antaman hyväksynnän ja siunauksen turvin.

Tämä isyyskertomus on surullinen. Ajattelen omaa, poikani ja hänen isänsä yksinäisyyttä ja muistelen isovanhempieni kertomuksia sotaajalta. Ajalta, jolloin miehet ja naiset, isät ja äidit, kaatuivat tai haavoittuivat sodassa ja lapset jäivät orvoiksi tai saivat kodin sukulaisten luota. Tänä aikana, vieläkin vuonna 2021, on tai oli kaikilla lapsilla elossa oleva ja aina jollain tavalla läsnä oleva isä.

Isättömiä lapsia ei ole.

On vain läsnä olemattomien isien lapsia.

